

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 517/2018-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, Dubová 4, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 12 Cb 8/2008-1058 zo 4. júna 2015, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Cob 47/2016-1474, 2 Cob 48/2016-1474 z 12. apríla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 48/2017 z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Cb 8/2008-1058 zo 4. júna 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 47/2016-1474, 2 Cob 48/2016-1474 z 12. apríla 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 48/2017 z 28. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení žalovaného bol stranou obchodnoprávneho sporu o zaplatenie sumy 221 084,67 € s príslušenstvom (ako nároku vyplývajúceho zo zmluvy o dielo) vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 Cb 8/2008. Okresný súd rozsudkom č. k. 12 Cb 8/2008-1058 zo 4. júna 2015 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 12 Cb 8/2008-1247 z 11. mája 2016 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 132 451,96 € spolu so 14,75 % úrokom z omeškania od 22. decembra 2012 do zaplatenia, trovy konania vo výške 2 653 € a v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie sumy 88 632,71 € s príslušenstvom zamietol. Protinávrh žalovaného zamietol. Žalobcu zaviazal zaplatiť trovy štátu na účet okresného súdu. O odvolaniach žalobcu a žalovaného (sťažovateľa) rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 47/2016-1474, 2 Cob 48/2016-1474 z 12. apríla 2017 tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 12 Cb 8/2008-1058 zo 4. júna 2015 v spojení s doplňujúcim rozsudkom okresného súdu č. k. 12 Cb 8/2008-1247 z 11. mája 2016 potvrdil. Sporovým stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ aj dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 48/2017 z 28. februára 2018 odmietol a žalobcovi priznal proti žalovanému (sťažovateľovi) nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Sťažovateľ považuje za nepravdivé závery najvyššieho súdu o tom, že vo svojom dovolaní nekonkretizoval právnu otázku, resp. otázky, od vyriešenia ktorých záviselo

rozhodnutie odvolacieho súdu, a ani údajný rozpor právnych záverov odvolacieho súdu s ustálenou judikatúrou, ktoré v konečnom dôsledku viedli k odmietnutiu jeho dovolania z dôvodu, že nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

4.1 V nasledujúcich častiach pomerne rozsiahlej (60 strán), ale aj neprehľadnej, čiastočne nezrozumiteľnej a chaoticky konštruovanej sťažnosti sťažovateľ spochybňuje skutkový stav ustálený okresným súdom a krajským súdom. Napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu považuje za svojvoľné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

4.2 Sťažovateľ pritom poukazuje na rozpor medzi samotnou zmluvou o dielo (predmetom ktorej bolo zhotovenie primárnych a sekundárnych rozvodov káblového distribučného systému) a prílohou č. 1 k tejto zmluve (v ktorej boli uvedené technologické prvky a zariadenia určené aj pre terciárne rozvody káblového distribučného systému). Podľa sťažovateľa v tomto prípade nemá relevanciu čl. 2 bodu 2.2 zmluvy o dielo, podľa ktorého *„Presná špecifikácia materiálu a prác je uvedená v prílohe č. 1, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy.“*. Dôležitejší je podľa neho fakt, že v predmetnej zmluve o dielo (článok 2 bod 2.1) je ako predmet zmluvy uvedené zhotovenie primárnych a sekundárnych rozvodov káblového distribučného systému Humenné (I. etapa – 1N201, II. etapa – 2N202, 1N204, 1N205, 1N206).

4.3 Sťažovateľ taktiež spochybňuje znalecký posudok a kontrolný znalecký posudok súdom ustanoveného znalca, resp. znaleckej organizácie. Kritika sťažovateľa smerovala najmä proti odpovedi na otázku súdu (určiť, či v žalovaným vystavených faktúrach č. 11/30/04 z 22. decembra 2004 a č. 12/27/05 z 12. decembra 2005, žalovaný vyúčtoval žalobcovi aj technologické prvky a zariadenia určené na terciárne rozvody), pričom podľa sťažovateľa *„Znalecká organizácia nepostupovala správne pri odpovedi na túto otázku č. 2, keď pri tejto odpovedi nevychádzala z odborných technických znalosti, vedomosti a schopnosti, ale celú vec si znalec zľahčil a zjednodušil tým, že nesprávnym a nezákonným postupom znalecká organizácia vytvorila nesprávnu, neodbornú a nezákonnú PREMISU - t.j. tvrdenie, že údajne cena predmetu zmluvy dohodnutá v článku 7 dohodnutá pevnou sumou vo výške 13 727 951.00 SK bez DPH bola údajne dohodnutá za plnenie podľa*

prílohy č. 1 k predmetnej zmluve o dielo zo dňa 26.07.2004 - nakoľko toto nie je pravda. “. Sťažovateľ tiež argumentuje, že znalecký posudok, ktorý si nechal vyhotoviť ako strana v konaní pred okresným súdom ešte v roku 2009, by mal mať podľa § 209 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) rovnakú relevanciu ako súdom nariadené znalecké dokazovanie.

4.4 Sťažovateľ spochybňuje aj autenticitu viacerých listinných dôkazov a podpisov na listinných dôkazoch, pričom uviedol: „... *Prílohu č. 1 k zmluve o dielo zo dňa 26.07.2004 súdu predložil ako dôkaz sám žalobca a žalovaný pravosť a správnosť obsahu tejto súkromnej listiny (pokiaľ ide o druhu stranu z troch) poprel, rovnako žalovaný poprel pravosť a správnosť obsahu ďalších súkromných listín, a to:*

- Celé znenie (2 listy) prílohy č. 1 zo dňa 07.12.2005 k faktúre č. 12/27/05 zo dňa 12.12.2005 - nakoľko žalobca túto prílohu č. 1 zo dňa 07.12.2005 k faktúre č. 12/27/05 zo dňa 12.12.2005 - nevystavil a nepodpísal a táto nie je nikým podpísaná

- Celé znenie (2 listy) prílohy č. 1 zo dňa 17.12.2004 k faktúre č. 11/30/04 zo dňa 22.12.2004 - nakoľko žalobca túto prílohu č. 1 zo dňa 17.12.2004 k faktúre č. 11/30/04 zo dňa 22.12.2004 - nevystavil a nepodpísal a táto nie je nikým podpísaná

- napriek tomu odvolací súd z toho vyvodil nesprávny a pomýlený záver, že dôkazné bremeno a dôkazná povinnosť dopadá na žalovaného ako na účastníka, ktorý poprel pravosť a správnosť obsahu týchto súkromných listín a nie na účastníka teda žalobcu, ktorý súdu tieto listiny predložil ako dôkaz.

Zvýrazňujeme, že žalovaný nespochybnil pravosť podpisov, ale neexistenciu podpisov na tzv. prílohách k faktúram č. 11/30/04 a č. 12/27/04, ako aj pravosť druhého listu prílohy č. 1 k zmluve o dielo na výstavbu KDS Humenné I. a II. etapa zo dňa 26.07.2004 - nakoľko žalovaný podpísal túto prílohu č. 1 k zmluve o dielo na výstavbu KDS Humenné I. a II. etapa zo dňa 26.07.2004 s iným znením druhého listu - (teda nie s takým znením druhého listu, ako predložil žalobca).“

4.5 Otázku autenticity sporných faktúr a príloh k týmto faktúram vyriešili konajúce súdy výpoveďou svedkyne [REDACTED], ale sťažovateľ spochybňuje aj túto svedkyňu, pretože bola zamestnankyňou žalobcu, a tak je podľa sťažovateľa jej výpoveď

nedôveryhodná, „ale aj čiastočne prekrútená a v niektorých veciach nepravdivá, a to z týchto dôvodov: Pokiaľ táto svedkyňa vypovedala, že prílohy k faktúram žalovaného, a to k faktúre č. 11/30/04 a k faktúre č. 12/27/05 písala - vypísala ona, a to vtedy keď písala tieto predmetné faktúry č. 11/30/04 a faktúry č. 27/12/05. Táto jej výpoveď sa však ukázala ako nepravdivá, nakoľko faktúra č. 11/30/04 bola vyhotovená svedkyňou dňa 22.12.2004 a údajná príloha k tejto faktúre bola vyhotovená svedkyňou už 17.12.2004. Rovnako faktúra č. 27/12/05 bola vyhotovená svedkyňou dňa 12.12.2005 a údajná príloha k tejto faktúre bola vyhotovená svedkyňou už 07.12.2005. Totiž žalobca požiadal p. [REDACTED] o vyhotovenie predmetných faktúr, a to faktúry č. 11/30/04 a faktúry č. 12/27/05, ktoré vyhotovila pre žalobcu táto svedkyňa tieto žalobca podpísal a orazítkoval ich svojou firemnou pečiatkou a odovzdal tieto faktúry bez akýchkoľvek príloh žalobcovi. Pritom údajné prílohy k faktúram č. 11/30/04 a č. 27/12/05 nie sú nikým podpísané a tieto žalovaný nepodpísal a ani neorazítkoval ich, lebo ich nikdy nevidel až do doby dokiaľ žalobca tieto prílohy nepredložil súdu v tejto veci. A na týchto prílohách nie je ani uvedené, že ich vystavil žalovaný.“

4.6 Sťažovateľ ďalej uvádza: „Odvolací súd v rámci odvolacieho konania vôbec sa nezaoberal otázkou premlčania nároku žalobcu na základe vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného a v právnej vete odôvodnenia tohto svojho rozhodnutia napadnutého touto sťažnosťou túto skutočnosť nijako nezdôvodnil a v tomto smere vôbec neodôvodnil toto svoje rozhodnutie.“

4.7 Napokon sťažovateľ tvrdí, že „Odvolací súd v rámci odvolacieho konania sa nedostatočne zaoberal aj otázkou protinávruhu - vzájomného návrhu žalovaného voči žalobcovi, ktorým žalovaný žiadal súd o určenie, že žalovanému nevznikla povinnosť skladovať technologické prvky určené na terciárne rozvody, a taktiež žiadal, aby súd určil že predmetom zmluvy o dielo neboli terciárne rozvody a že žalovaný nebol povinný obstaráť nákup technologických prvkov pre tieto rozvody. Taktiež žalovaný žiadal, aby súd určil, že žalobca zodpovedá žalovanému za spôsobenú škodu titulom ušlého zisku čo do základu s tým, že o výške tejto škody bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí.“

Odvolací súd svoje rozhodnutie zdôvodnil nepodstatnou skutočnosťou, a to tým, že žalovaný v rámci odvolacieho konania požiadal o zmenu vzájomnej žaloby, avšak odvolacím súdom mu vyhovené nebolo, čo je bližšie uvedené v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Cob 85/2015-1236 zo dňa 25.02.2016. To ale neznamená, že pôvodný nárok uplatnený vzájomnou žalobou žalovaného voči žalobcovi nie je opodstatnený a preto odvolací súd sa mal zaoberať pôvodným vzájomným návrhom žalovaného čo odvolací súd neurobil a preto nesprávne rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a tým nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ako odvolacieho súdu - čím znemožnil žalovanému konať pred súdom.“.

5. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu, že „výkon napadnutého rozhodnutia by znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.“.

6. Sťažovateľ tiež žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 24 500 €, čo zohľadňuje jeho ujmu za porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces aj s poukazom na dĺžku konania a potrebu vynakladať zbytočné náklady na právne zastúpenie. Sťažovateľ si zároveň v prípade vydania nálezu uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„1/ Základné právo sťažovateľa [REDACTED] SR, zastúpeného JUDr. Bernardom Medárom, advokátom, 066 01 Humenné, ul. Dubová č. 2054/4 na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom rozsudkom Okresného Súdu v Humennom sp. zn. 12 Cb 8/2008-1058 zo dňa 04.06.2015 a najmä rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Con 47/2016-1474, 2 Cob 48/2016-1474

zo dňa 12. apríla 2017, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 48/2017 zo dňa 28. februára 2018 porušené bolo

- najmä právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a uplatnenie princípu rovnosti, na súdnu ochranu, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na ústavne konformný výklad právnej normy

- vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2/ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 48/2017 zo dňa 28. februára 2018, doručeného dňa 09.04.2018 sa zrušuje.

3/ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Cob 47/2016-1474, 2 Cob 48/2016-1474 zo dňa 12. apríla 2017, doručeného žalovanému dňa 22.05.2017 sa zrušuje.

4/ Rozsudok Okresného súdu v Humennom sp. zn. 12 Cb 8/2008-1058 zo dňa 04.06.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Humennom na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5/ Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 24.500,- € (slovom Dvadsaťštyritisicpäťsto eur), ktoré je mu povinný vyplatiť vo výške 1.000,- Eur Okresný súd v Humennom a vo výške 1.000,- 23.500,- € Krajský súd v Prešove, ako aj vo výške 22.500,- € Najvyšší súd Slovenskej republiky všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu - k rukám sťažovateľa.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy konania sťažovateľovi do dvoch mesiacov d právoplatnosti tohto rozhodnutia - nálezu na účet advokáta JUDr. Bernard Medára, advokáta [REDACTED]

[REDACTED] JUDr. Bernard Medár.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11.2 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

II.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

16. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

17. Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že rozsudok okresného súdu č. k. 12 Cb 8/2008-1058 zo 4. júna 2015 bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Odvolacie konanie bolo skončené rozsudkom krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie týchto častí sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. Sťažovateľ opakovane a na viacerých miestach svojej sťažnosti vytyka rozsudku krajského súdu nesprávny výklad zmluvy o dielo a prílohy č. 1 k tejto zmluve, spochybňuje znalecké dokazovanie nariadené súdmi, popiera autenticitu niektorých listinných dôkazov a vierohodnosť svedkyne [REDAKOVANÉ], namieta, že krajský súd sa v rámci odvolacieho konania nevysporiadal s jeho námietkou premlčania, a myslí si, že sa nedostatočne vysporiadal aj s jeho protinávrhom.

19. Ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, listiny, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup

ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011). Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda nie je preskúmať príslušné právne predpisy a prax všeobecných súdov *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli toho-ktorého sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy alebo kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy.

20. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania totiž treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať (§ 185 Civilného sporového poriadku), byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 188 ods. 2 Civilného sporového poriadku) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 191 ods. 2 Civilného sporového poriadku; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

21. Vo vzťahu k spochybňovaniu znaleckého posudku znaleckého ústavu krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

«... žalovaný (sťažovateľ, pozn.) namietal predmetný znalecký posudok, že je nesprávny a nepravdivý, pričom k námietkam žalovaného sa vyjadril Znalecký ústav vo svojom písomnom podaní, doručeným súdu 8.1.2013 (č. l. 655 spisu), kde uviedol, že odpoveď na otázku č. 1 je správna a pravdivá, pretože v Prílohe č. 1 k zmluve o dielo na výstavbu KDS Humenné I. a II. etapa (č. l. 8, 9 spisu), stačilo nájsť minimálne 2 kusy prvkov patriacich do terciárnych rozvodov KDS, aby bol výrok odpovede na otázku č. 1 pravdivý. Znalecký ústav však identifikoval v zmysle STN 367211, časť 1 z Prílohy č. 1 k Zmluve o dielo, všetky prvky patriace do terciárnych rozvodov KDS (položky č. 35, 36, 37, 38, 39, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 58 (v Znaleckom posudku preklep 60), 60, 71, 73, 82., 83, 86 a 87). Tvrdenie strany žalovaného, že položky č. 43, 44, 45 a 60 z Prílohy č. 1 k zmluve o dielo nepatria do terciárnych rozvodov, nie je ničím podložené. Položky č. 43, 44, 45 a 60 z Prílohy č. 1 k Zmluve o dielo, je možné použiť aj v sekundárnych, ale aj terciárnych rozvodoch KDS, preto boli v znaleckom posudku zaradené do terciárnych rozvodov.

K otázke č. 2 Znalecký ústav doplnil, že vychádzal z odborných technických znalostí, táto je úzko spojená s odpoveďou na otázku č. 1, že v Prílohe č. 1 k Zmluve o dielo na výstavbu KDS Humenné I. a II. etapa (č. l. 8, 9 spisu), sú uvedené aj technologické prvky a zariadenia určené na terciárne rozvody. V odpovedi na otázku č. 2 vo faktúrach vystavených žalovaným č. 11/30/04 zo dňa 22.12.2004 a č. 12/27/05 zo dňa 12.12.2005. žalovaný vyúčtoval žalobcovi aj technologické prvky a zariadenia určené na terciárne rozvody, Znalecký ústav nerieši právne otázku č. 2 k Zmluve o dielo na výstavbu KDS Humenné I. a II. etapa, ale vychádza z technickej identifikácie technologických prvkov a zariadení, nachádzajúcich sa v Prílohe č. 1 k zmluve o dielo, patriacej do terciárnych rozvodov. Článok 7. bod 7.2 Zmluvy o dielo, cena predmetu zmluvy znie: „V cene sú zahrnuté všetky náklady spojené s dodávkou a montážou technologických komponentov (položkovitý rozpis je uvedený v Prílohe č. 1 k tejto zmluve), stavebné a výkopové práce a porealizačné zariadenia káblového podzemného vedenia.“ Vo faktúrach vystavených žalobcom č. 11 30/04 zo dňa 22.12.2004 a č. 12/27/05 zo dňa 12.12.2005 bola uhradená celá suma z bodu 7.1. článku 7, cena predmetu v nulovej čiastke 13.727.951,00 Sk bez

DPH. Z vyššie uvedeného vyplýva logický záver, že ak v Prílohe č. 1 k zmluve o dielo boli identifikované prvky a technologické zariadenia patriace do terciárnych rozvodov a faktúry vystavené žalovaným č. 11/30/04 zo dňa 12.12.2004 a č. 12/27/05 zo dňa 12.12.2005 boli uhradené v plnej čiastke podľa bodu 7.1 - 13.727.951.00 Sk bez DPH v rozsahu bodu 7.2, článku 7 Zmluvy o dielo, potom boli uhradené aj prvky a technologické zariadenia patriace do terciárnych rozvodov KDS.»

22. Na výhrady sťažovateľa k znaleckému posudku znalecký ústav poskytol logické a zrozumiteľné odpovede, pričom sťažovateľ tieto odpovede vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (a aj v dovolaní) ignoroval a zotrval na svojich predošlých stanoviskách. Ústavný súd považuje za preukázané, že spôsob, akým krajský súd vyhodnotil závery znaleckého dokazovania, je dostatočne odôvodnený a zrozumiteľný a ako taký neindikuje žiadnu teoretickú možnosť porušenia práva sťažovateľa na spravodlivý proces, resp. jeho základného práva na súdnu ochranu.

23.1 Podľa § 209 ods. 1 Civilného sporového poriadku súkromný znalecký posudok je znalecký posudok predložený stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd.

23.2 Podľa § 209 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je spolu so žalobou predložený súkromný znalecký posudok, ktorý má všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, postupuje sa pri vykonávaní tohto dôkazu akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca.

24. Sťažovateľ zdôrazňoval, že v priebehu konania pred okresným súdom v roku 2009 doložil do spisu znalecký posudok č. 2/2009, ktorý na základe jeho objednávky vypracoval znalec [REDACTED]. Tým, že sa odvolací súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal aj s týmto posudkom, ale prihliadol len na znalecké posudky vypracované súdom ustanovenými znalcami, resp. znalkyňou a znaleckým ústavom, postupoval podľa sťažovateľa v rozpore s § 209 ods. 2 Civilného sporového poriadku, a preto rozhodol nezákonne, resp. svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Takáto argumentácia

sťažovateľa nemôže obstať, keďže až v § 209 Civilného sporového poriadku (s účinnosťou od 1. júla 2016) bol prvýkrát výslovne normatívne upravený znalecký posudok predložený stranou sporu bez toho, aby znalca ustanovoval súd. Pred účinnosťou Civilného sporového poriadku v súlade s judikatúrou (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 16/2012 z 12. novembra 2012) mohli súdy posudzovať takýto znalecký posudok len ako listinný dôkaz, a nie ako znalecký posudok v zmysle § 127 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k znaleckým posudkom vypracovaným znalkyňou a znaleckým ústavom ustanovenými súdom preto tento sťažovateľom predložený posudok nemohol spochybniť závery znaleckého dokazovania nariadeného súdmi tak, ako si to predstavoval sťažovateľ, a krajský súd sa ním nemusel zaoberať v rámci hodnotenia výsledkov súdom nariadeného znaleckého dokazovania.

25.1 K výkladu zmluvy, k vierohodnosti predložených listinných dôkazov a svedkyne [REDAKOVANÉ] krajský súd uviedol: *„V súvislosti s tým je potrebné uviesť, že žalovaný (sťažovateľ, pozn.) v konaní síce namietal pravosť listín, avšak na pojednávaní pred súdom prvej inštancie konanom, ako aj na pojednávaní pred odvolacím súdom, potvrdil pravosť svojich podpisov na zmluve o dielo, ktorá mu bola predložená na nahliadnutie v origináli. Potvrdil aj pravosť svojich podpisov na faktúre č. 11/30/04 a na faktúre č. 12/27/05, avšak tvrdil, že prílohy k týmto faktúram on nevyhotovoval Tieto tvrdenia však žiadnym spôsobom nepreukázal. Preto súd dospel k jednoznačnému záveru, že tieto listiny boli podpísané obidvoma zmluvnými stranami a sú riadnym dôkazným prostriedkom a sú pre súd hodnoverné. Samotný žalovaný nežiadal znalecké dokazovanie ohľadne zistenia pravosti podpisov na týchto listinách, či pripojených prílohách.*

Odvolací súd za ďalší podstatný dôkaz považuje výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá potvrdila, že sporné faktúry 11/30/04 a 12/27/05 a prílohy k týmto faktúram, vypísala na pokyn žalovaného, vypísala ich len tak, ako to žalovaný požadoval a odovzdala ich žalovanému. Obrana žalovaného, že prílohy nevypisoval on sám, ani v tomto smere tak nemôže byť úspešná, pretože žalovaný opak nepreukázal, nepreukázal nepravdivosť svedeckej výpovede uvedenej svedkyne, na ktorú vo svojej výpovedi poukazoval.

Odvolací súd sa preto stotožnil z prijatými závermi súdu prvej inštancie a aj právnym posúdením nároku žalobcu o tom, že žalovaný mal povinnosť dodať žalobcovi technologické

prvky a zariadenia pre terciárne rozvody, čo vyplýva z Prílohy č. 1 k zmluve o dielo, za ktoré žalovaný dostal zaplatené s poukazom na dojednania účastníkov zmluvy v článku 2. bod 2.2. ktorý odkazuje na Prílohu č. 1 k zmluve o dielo. Tomu nasvedčuje aj zmluva o skladovaní, ktorú žalobca a žalovaný riadne uzavreli a neobstojí obrana žalovaného, keď tvrdí, že ju nepodpisoval v decembri 2005, ale až v januári 2007, toto taktiež nepreukázal.“

25.2 Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť namietaným uznesením krajského súdu porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudku okresného súdu, pretože tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 284/2018).

25.3 Okresný súd vo vzťahu k svedkyňi [REDAKOVANÉ] uviedol: „Z výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] (č. l. 952) vyplýva, že svedkyňa pracuje u žalobcu ako účtovníčka a svedkyňa uviedla, že faktúry č. 11/30/04 a č. 12/27/05 ako aj prílohy k týmto faktúram vypisovala ona, pričom uviedla, že v tom čase žalovaný mal svoju kanceláriu vedľa ich kancelárie, teda sedel v budove žalobcu a jednoducho svedkyňu žalovaný poprosil, aby tieto faktúry vypísala a aby aj vypísala prílohy k týmto faktúram, a tak svedkyňa aj urobila. Svedkyňa ďalej uviedla, že faktúry a prílohy vypísala presne podľa toho čo jej bolo zadané žalovaným.“

26. K odvolaniu sťažovateľa proti výroku o zamietnutí protinávrhu (vzájomného návrhu) krajský súd uviedol: „Žalovaný (sťažovateľ, pozn.) pred súdom prvej inštancie uplatnil nárok na zaplatenie náhrady škody, ktorý však pred odvolacím súdom žiadal zmeniť, a to v tom zmysle, že uviedol, že žalobca, práve týmto sporom umelo vyvolal stav, ktorým zamedzil žalovanému zúčastniť sa akýchkoľvek výberových konaní. Pôvodne žalovaný vzájomným návrhom žiadal, že žalovanému nevznikla povinnosť skladovať technologické prvky určené na terciárne rozvody, a taktiež žiadal, aby súd určil, že predmetom zmluvy o dielo neboli terciárne rozvody, a nebol záväzok žalovaného obstaráť nákup technologických prvkov pre tieto rozvody. Taktiež žiadal, aby súd určil, že žalobca zodpovedá žalovanému za spôsobenú škodu čo do základu s tým, že o výške tejto škody bude

rozhodnuté v konečnom rozhodnutí. V konaní pred odvolacím súdom žiadal o náhradu ušlého zisku tak, ako je už vyššie uvedené. Uviedol, že jeho nárok na náhradu škody je teraz postavený aj na tom, že žalobca pohľadávku započítal proti inej pohľadávke žalovaného, pričom išlo o pohľadávku, ktorá bola neopodstatnená a zamedzil tak uspokojenie nárokov žalovaného.

Odvolací súd poukazuje na nedôvodnosť takéhoto návrhu a súčasne konštatuje, že aj sám žalovaný, zrejme vedomý si neúspechu ohľadne podaného protinávrhu, v rámci odvolacieho konania požiadal o jeho zmenu, avšak odvolacím súdom mu vyhovieť nebolo, čo je bližšie popísané v uznesení č. k. 2 Cob 85/2015-1236 zo dňa 25.2.2016.“

27. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O takýto prípad však v tomto prípade nejde.

28. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že sa krajský súd nezaoberal ním vznesenou námietkou premlčania, ústavný súd túto skutočnosť nespochybňuje, ale vzhľadom na to, že sťažovateľ vo svojom odvolaní nespochybnil spôsob, ako sa okresný súd v napadnutom rozsudku vysporiadal s jeho námietkou premlčania, nebol dôvod, aby sa ňou krajský súd zaoberal v odvolacom konaní.

29. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

30. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.C K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

31. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu o neprípustnosti jeho dovolania.

32. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017) vyplýva, že otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa

v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú. Postup súdu v súlade so zákonom preto ani nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práva sťažovateľa.

33. Ústavný súd považuje v tomto bode za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Ako už bolo uvedené, otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016).

34. Vychádzajúc z už uvedenej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je výlučne v právomoci najvyššieho súdu, sa teda úloha ústavného súdu v tejto veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v predmetnom uznesení dostatočným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania.

35. Sťažovateľ prípustnosť svojho dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu založil § 421 ods. 1 písm. a), b), c) Civilného sporového poriadku.

36. Podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

37. Najvyšší súd vo veci prípustnosti dovolania sťažovateľa uviedol:

«... dovolateľ v rozsiahlom dovolaní v počte 48 strán ani v jednom bode jeho dovolania neuviedol od vyriešenia akej právnej otázky rozhodnutie súdu prvej inštancie záviselo, v ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Dovolateľ v dovolaní podrobne rozviedol, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal a toto označil za konkretizáciu právnej otázky. Za konkretizáciou právnej otázky označil napríklad popísanie skutkového, stavu, menovanie predložených dokladov, konkretizáciu dôkazov, všeobecný poukaz na judikatúru, námietku dovolateľa ohľadne nevysporiadania sa s jeho argumentami, namietanú nezrozumiteľnosť rozhodnutia, namietanie nepravdivosti tvrdenia druhým účastníkom, znalcom nesplnené atribúty dané ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a fakt, že išlo o rozhodnutie súdu prvej inštancie, v ktorom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky.

Z obsahu dovolania dovolací súd nezistil, že dovolateľ v jeho dovolaní by špecifikoval dôvod prípustnosti uvedený ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., keď jednoznačne neuviedol, ktorá otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo v dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Za takúto otázku nemožno považovať poukaz a rozoberanie jednotlivých pojmov, „arbitrárny rozsudok, skrátenie odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, pojem arbitrárny rozsudok, arbitrárnosť rozhodnutia, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, znalecký posudok ako dôkaz v občianskom súdnom konaní viazanosť nároku na zaplatenie ceny na protokolárne odovzdanom diele, výklad ustanovenia § 209 ods. 2 C. s. p. vo vzťahu k rovnocennosti posudkov“. Žalovaný v podstate v jeho dovolaní sa zaoberá výkladom jednotlivých pojmov a týmto jeho výkladom všeobecne namietal nepravosť napadnutého rozhodnutia.

Takto koncipovaný nesúhlas dovolateľa s napadnutým rozhodnutím nemôže byť a ani nie je konkretizovanie otázok daných ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p., ktoré ustanovenie za splnenia týchto podmienok, prípustnosť dovolania zakladá...

Dovolanie s takýmto obsahom, ktoré nekonkretizuje konkrétnu právnu otázku od vyriešenie ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu je iba vyjadrenie nesúhlasu sporovej strany, ktorá bola v spore neúspešná, ktorý nesúhlas s napadnutým rozhodnutím však prípustnosť dovolania s poukazom na citované C. s. p., nezakladá.»

38. Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery najvyššieho súdu. Vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uviedol,

že nesúhlasí so závermi uvedenými v napadnutom uznesení najvyššieho súdu (ako boli zhrnuté v bode 37 tohto odôvodnenia), lebo sú „*nepravdivé a zavádzajúce*“. Sťažovateľ však neuviedol, v čom mala spočívať ich „nepravdivosť“, len zopakoval tvrdenia, ktoré uviedol aj v dovolaní (neprehľadné opísanie skutkového stavu, chaotické menovanie predložených dokladov, vyčerpávajúco rozsiahlu, ale nesúvisiacu judikatúru, spochybňovanie znalcov a invectívy proti protistrane v konaní a jej právnej zástupkyňi).

39. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

40. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

41. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k záveru o vyslovení ich porušenia. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

42. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018